

# ד יעמוד פעם הצי עולם!

הגיע למקום שם היה עליו לעלות לאנייה. הגשר שהוביל לאנייה היה רעוע מאוד, והוא פחד לעבור אותו. מצד שני מוכרחים לעבור אותו - מה עושים? אחד הנוכחים מצא עצה. הוא ניגש אליו, חטף ממנו את הכתבים של הד"ת שהיו יקרים לו כנפשו ורץ לכיוון האנייה. ברגע שהבחין בכך שכח מהכול ורץ אחר הכתבים היקרים וכך הגיע לאנייה...

לאחר שכבר הגיע לארה"ב, באמצע המלחמה, התעורר צורך דחוף לשלוח את הרב רוזנברג שהיה רב בווינגטון, למשימת הצלה בצרפת. הסבא הגיע לביתו והודיע לו שעליו לצאת לאירופה. הרב ביקש שהות להרהר אודות המטלה הקשה אך הסבא הודיע לו שהכרטיס עבורו מוכן, המונית ממתינה בחוץ, וכל שעליו לעשות זה לארוז טלית ותפילין...

באותה תקופה פעלו רק טיסות צבאיות. ביום שהרב היה אמור לחזור שמעה אשתו ברדיו שמטוס צבאי שיצא מצרפת לארה"ב נפל למים וכל נוסעיו נהרגו. היה ברור שמדובר באותו מטוס והיא מיד התקשרה לסבא בועקה גדולה ומרה. בתגובה הודיע לה נחרצות שאין לה כלל מה לדאוג שכן "שלוחי מצוה אינם ניזוקים לא בהליכתן ולא בחזירתן".

האישה טענה בתוקף "אבל אמרו ברדיו!" והוא בשלו: "זה לא קשור אלייך כלל וכלל". כעבור יומיים הצליח בעלה ליצור איתה קשר ולספר כיצד הפסיד את הטיסה ובעצם ניצול ממוות. האישה המאושרת מיהרה להתקשר לבית הסבא שם נאמר לה שהוא עסוק בעניין חשוב, וניתן להפריע לו רק בענייני נפשות. האישה הנרגשת טענה שהיא חייבת למסור לו "ידיעה חשובה שתאריך פחות מדקה". שיחתה הועברה אל הסבא שהתפלא מדוע מפריעים לו "הרי כבר אמרתי שלוחי מצוה אינם ניזוקים!"

אות החיים שהתקבל מהבעל לא הוסיף כלום ל"מציאות" הפשוטה והאמיתית שיצרו חז"ל בקובעם "שלוחי מצווה..." די בקולם של חז"ל המבשר לנו שהבעל חי. האם מעבר לקולם של חז"ל - החיים וקיימים - אנו זקוקים לשמוע גם את קולו של הבעל החי?

כאשר הגיע הסבא לארה"ב וביקש

לעצמנו, שכן אנו דומים לאותו עני שהעשיר זורק לעברו פרוסת לחם. האם עני יחזיק טובה לעצמו בעד כך?

ניתן לתמצת ולומר שהנקודה שלו

הייתה "אמת"?

"אמת ואמונה"

דהיינו?

האמונה שלו בד' ובתורתו היה עד קצה התכלית באופן שכל ה'טבע' שלו היה בטל לתורה! וכפי שנספר בעניין זה כמה עובדות. וכל זה נבע מקבלת עול תורה, עמלה ויגיעתה בהתמדה עצומה מנערותו ועד זקנותו באופן שקשה לתאר. סיפרו לי שפעם הוא איחר להגיע לרכבת עד שכבר נסגרו הדלתות. ברכבת היו בני תורה שהכירו אותו והם משכו אותו פנימה דרך החלון. והנה בעודו באוויר טרם הורידו אותו למושב כבר שאל בהתלהבות: "איז וואס לערנט מען יעצט?" (אז מה לומדים עכשיו?)

והנה עובדה נוספת: בטבעו היה הסבא רך-לבב, ופחד לעלות על מטוס. בהזדמנות נצרך לטוס מהארץ לארה"ב דרך לונדון. הגאון רבי אליקים שלזינגר היה אמור לטוס באותה טיסה, ובני המשפחה ביקשו ממנו שירגיע את הסבא במהלך הטיסה. כבר בשדה התעופה ניגש אליו רבי אליקים והסבא פתח בהרצאת שיעור. השיעור נמשך ונמשך עד חצי שעה לאחר ההמראה, כאשר במשך כל הזמן הזה חושב רבי אליקים לעצמו: "מוזר למה הם סיפרו לי שהוא פוחד מטיסות?"

מיד כאשר הסתיים ה'מהלך' של השיעור התחיל הסבא לרעוד באומרו: "אוי; אוי; אוי; מען פארט! מען פערט! (נוסעים! נוסעים! כלומר: טסים) "גייט מיר א תהלים!" ולא חדל מלומר תהלים עד אחרי הנחיתה! סיפור בעל מסר דומה התרחש בקלעצק: היה קיים שם דרך-קיצור לישיבה אך דא עקא שניצבו שם שני כלבים אימתניים. כאמור היה הסבא בטבעו רך-ללבב, אך כאשר הוא היה בדרכו להרכבת תורה בישיבה לא חשש ועבר דרך שם. לתלמידים שאף הם פחדו לעבור שם היה אומר: "אחזו בי ועיברו עימי יחדיו!" (מובא ב'לב שלום' להגר"ש שברדון זצ"ל).

בהימלטו מפולין בתחילת המלחמה,

הדברים והשר הגיב: "אם הרב יכול להתבטא כך - הרי שהוא מתכוון באמת. אסייע בעניין ככל אשר אוכל!"

באותה תקופה שהו קבוצת בני ישיבה באיטליה הכבושה ע"י הנאצים. הדרך היחידה להצלחת הייתה באמצעות 'המאפיה האיטלקית'. הסבא הורה לעטוף חבילת מזומנים והוא יצא בעצמו להיפגש עם ראש המאפיה. הסבא דיבר באידיש והמתורגמן תרגם. לתדהמת הנוכחים ביקש ראש המאפיה להאזין לדברי הרב ללא תרגום - למרות שהוא לא הבין כלום. כעבור כחמש דקות קטע ראש המאפיה את הסבא ושאל את המתורגמן: "תכל'ס; מה הרב רוצה ממני?" כאשר שמע באיזו משימה מדובר בירר עד מתי על המשימה להתבצע והתחייב ש"יהיה בסדר!" כאשר מסרו לו את ערמת המזומנים סרב ואמר: "אינני רוצה כסף - אני רוצה ברכה!"

הנוכחים נאלמו דום, הרי מדובר באדם שעיסוקו הוא פשע ורצח, במה ניתן לברכו? הסבא ביקש לומר לו בזה הלשון "שימות על מיטתו". גם הפעם השתתק המתורגמן אך ראש המאפיה תבע לשמוע את הברכה ולאחריה הגיב בקורת רוח "כזו ברכה! כזו ברכה!" ואכן הברכה התקיימה. ראש המאפיה לא נרצח בגיל צעיר - כמקובל במחוזותיהם - אלא האריך ימים ומת על מיטתו! למדנו מן המעשה כיצד האמת שלו בערה, וגם אדם משפל המדרגה הבחין בה! יצרין שכעבור שנים הגיע בנו של ראש המאפיה וביקש ברכה דומה מרבי שניאור...

**תמונה שנחקקה בזיכרוני מימי נעורתי**  
זה ה"משה אמת" שלו בשמחת תורה. הרי נוהגים לקפץ כששרים "משה אמת" קומתו הייתה כידוע נמוכה, והוא לא היה כחוש. בגילו המתקדם היה הדבר קשה עליו מאוד ולמרות זאת היה נתלה על הבימה ומקפץ "משה אמת"! עד מיצוי הכוחות ששייך לתאר. בשעת ההקפות היו פניו מאירים כלפיד אש, והיה מדבר בשמחה עצומה. ושמעתי מהגאון רבי משה שיינערט שליט"א שפעם אמר באמצע השיחה: "כמה עלינו לשמוח ולהודות להשי"ת על שנתן לנו טיפה של הבנה מה זה "מיגר" וכדו'. ואין לנו ח"ו מה להחזיק טובה